

Sygn. akt VI U 43/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

Protokolant: protokolant sądowy Beata Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. Z.

przeciwko (...) w W.

z udziałem zainteresowanego T. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. Przedsiębiorstwo (...) w R.

w związku z odwołaniem od decyzji Z. (...) w W. z dnia 28 listopada 2019 roku znak: (...) - (...) - (...)

w związku z odwołaniem od decyzji Z. (...) w W. z dnia 27 listopada 2019 roku znak: (...) - (...) - (...)

w związku z odwołaniem od decyzji Z. (...) w W. z dnia 04 marca 2020 roku znak: (...) - (...) - (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

1. Zmienia zaskarżoną decyzję Z. (...) w W. z dnia 28 listopada 2019 roku znak: (...) - (...) - (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującej M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09.10.2019 roku do 06.01.2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.
2. Zmienia zaskarżoną decyzję Z. (...) w W. z dnia 27 listopada 2019 roku znak: (...) - (...) - (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującej M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 09.10.2019 do 06.01.2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru.
3. Oddala wniosek o odrzucenie odwołania od decyzji Z. (...) w W. z dnia 04 marca 2020 roku znak: (...) - (...) - (...).
4. Zmienia zaskarżoną decyzję Z. (...) w W. z dnia 04 marca 2020 roku znak: (...) - (...) - (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującej M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 07.01.2020 roku do 05.04.2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Sygn. akt VI U 43/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2019 roku znak: (...) - (...) - (...) (...) Oddział w W. odmówił M. Z. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu podał, że świadczenie rehabilitacyjne za ten okres i sama niezdolność nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 12 października 2018 roku.

(decyzja z dnia 28.11.2019 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji M. Z. złożyła odwołanie, w którym wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do tego świadczenia w wysokości 100% podstawy wymiaru. Pismo wniosła do organu rentowego w dniu 3 stycznia 2020 roku.

(odwołanie – k. 1-1v)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 2-2v)

Decyzją z dnia 27 listopada 2019 roku znak: 450000/602/57189/2019-ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

(decyzja z dnia 27.11.2019 r. – a.r.)

Decyzją z dnia 4 marca 2020 roku znak: (...) - (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 7 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

(decyzja z dnia 04.03.2020 r. – a.r.)

Odwołująca się na rozprawie w dniu 16 lipca 2020 roku wniosła dodatkowo odwołania od decyzji z dnia 27 listopada 2019 roku oraz z dnia 4 marca 2020 roku. Wskazała, że nie składając odwołania od decyzji z dnia 27 listopada 2019 roku myślała, że będzie ona rozpoznana, jako odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2019 roku skoro dotyczy tego samego stanu faktycznego oraz okresu. W zakresie decyzji z dnia 4 marca 2020 roku odwołująca wskazała, że nie złożyła formalnego odwołania od niej, bo miała przeświadczenie, że będzie ona rozpoznana z innymi decyzjami skoro dotyczą tego samego stanu faktycznego. Składając odwołania podniosła, że nie zgadza się aby przyznać jej świadczenie rehabilitacyjne z podstawy wymiaru wynoszącej 75%.

(stanowisko odwołującej M. Z. na rozprawie w dniu 16.07.2020 r. – protokół rozprawy k. 31v)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 27 listopada 2019 roku powołując się na to, że świadczenie rehabilitacyjne nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, wobec czego niezasadne jest przyznawanie prawa do świadczenia w wysokości 100% podstawy wymiaru. Odnośnie decyzji z dnia 4 marca 2020 roku i odwołania od niej wniósł o odrzucenie odwołania z uwagi na znaczne przekroczenie terminu. Wskazał, że przesyłka z tą decyzją została nadana do odwołującej w dniu 5 marca 2020 roku na prawidłowy adres. Przekroczenie terminu w ocenie organu rentowego jest znaczne i z winy odwołującej się.

(odpowiedź na odwołanie – k. 138-139v)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca się jest zatrudniona w P.P.C. (...) na stanowisku pakowaczki. W dniu 12 października 2018 roku pracę rozpoczęła o godzinie 6.00. W tym dniu praca polegała z zbieraniu i pakowaniu ciastek w opakowania zbiorcze. Po skończonej pracy około 13:40 odwołująca przystąpiła do czyszczenia maszyny. W trakcie czyszczenia zauważyła na kopycie maszyny, że były przyklejone wypraski. W chwili, gdy czyściła części maszyny koleżanka współpracująca nieumyślnie włączyła maszynę. Wtedy szczęki maszyny opadły na prawą rękę odwołującej powodując uraz. Odwołująca po zdarzeniu zgłosiła to kierownikowi i udała się na (...) Szpitala w W. gdzie udzielono jej pomocy lekarskiej.

Zdarzenie zostało uznane przez organa rentowy oraz pracodawcę, jako wypadek przy pracy.

(protokół (...) r. – a.r.; opinia ZUS z dnia 19.03.2019 r. – a.r.; zeznania odwołującej M. Z. na rozprawie w dniu 16.07.2020 r. – protokół rozprawy k. 31v-32v)

Odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od 12 października 2018 roku do dnia 11 kwietnia 2019 roku i z tego tytułu pobierała wynagrodzenie chorobowe i zasiłek chorobowy. W okresie od 12 kwietnia 2019 roku do 10 czerwca 2019 roku nadal była niezdolna do pracy i otrzymała świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 90% podstawy wymiaru. W okresie od 11 czerwca 2019 roku do 8 października 2019 roku otrzymała świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 100% podstawy wymiaru.

(decyzja z dnia 25.04.2019 r. – a.r.; decyzja z dnia 27.06.2019 r. – a.r.; wniosek o świadczenie rehabilitacyjne – a.r.)

W toku diagnostyki w Szpitalu w W. stwierdzono uraz zmiążdzeniowy prawej ręki w pracy, bolesności kości śródreżca i palca 2. Rozpoznano skręcenie nadgarstka dłoni prawej, odwołująca zgłasza bolesność i opuchliznę. W skutek urazu doszło do powstania pourazowego zespołu cieśni kanału nadgarstka. Odwołująca w okresie od 9 października 2019 roku do 5 kwietnia 2020 roku była niezdolna do pracy nadal z powodu następstw i urazu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 12 października 2018 roku. Wypadek który przeżyła w dniu 11 listopada 2016 roku nie miał wpływu na niezdolność do pracy odwołującej w spornym okresie, uraz złamania kości nadgarstka nie powodował ucisku w kanale nadgarstka.

(opinia biegłego ortopedy M. G. – k. 146-148)

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów z akt sprawy oraz akt organu rentowego. Ponadto oparł się na zeznaniach odwołującej, jako spójnych i logicznych z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie. W zakresie oceny czy niezdolności do pracy i związane z tym świadczenie rehabilitacyjne za okres od 9 października 2019 roku do 5 kwietnia 2020 roku jest wywołane i pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 12 października 2018 roku Sąd zasięgnął opinii biegłego ortopedy M. G.. Opinia biegłego, na której Sąd oparł się jest jasna, logiczna oraz zawiera spójne wnioski. Została sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie. Nadto nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu było odwołanie od trzech decyzji z dnia 27 listopada 2019 roku, 28 listopada 2019 roku oraz z dnia 4 marca 2020 roku. Spór w tej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy świadczenia rehabilitacyjne za okres od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku oraz od 7 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku pozostawały w związku z niezdolnością do pracy wywołaną przez wypadek przy pracy odwołującej z dnia 12 października 2018 roku. Organ rentowy odmawiając prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w postaci 100% podstawy wymiaru oraz przyznając prawo do tego świadczenia w wysokości 75% podstawy wymiaru argumentował, że niezdolności nie mają związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (dalej jako: ustawa zasiłkowa) w razie choroby i macierzyństwa Świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75 % tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100 % tej podstawy. Natomiast zgodnie z art 9 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej jako ustawa wypadkowa). zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru. A zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 tej ustawy Z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia: "świadczenie rehabilitacyjne" - dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje

odzyskanie zdolności do pracy. Konkludując, aby przyznać prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru kluczowym jest dalsza niezdolność do pracy odwołującego wywołana wypadkiem przy pracy.

Przenosząc powyższe na grunt tej sprawy Sąd ustalił, że niezdolność do pracy jako dalsza niezdolność do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku oraz od 7 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku pozostawały w związku z wypadkiem przy pracy. Przyczyną powstania tych niezdolności za te okresy był wypadek przy pracy z dnia 12 października 2018 roku. Taki wniosek wypływa z jednoznacznej i niekwestionowanej opinii biegłego ortopedy M. G.. Sąd nie miał podstaw aby nie przyjąć wniosków biegłego do ustalenia stanu faktycznego i tak też ustalił jak wyżej. Organ rentowy zatem nie miał racji uznając, że te niezdolności do pracy w tych okresach pozostawały bez związku z wypadkiem przy pracy. Wcześniejsze urazy i schorzenia nie miały wpływu na niezdolność do pracy w tym okresie.

Wobec czego skoro niezdolność do pracy powstała w wyniku wypadku przy pracy i miała związek z niezdolnościami przypadającymi na okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku to Sąd zmienił decyzje z dnia 27 listopada 2019 roku oraz z dnia 28 listopada 2019 roku przyznając odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w zakresie decyzji z dnia 27 listopada 2019 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru, a w zakresie decyzji z dnia 28 listopada 2019 roku zmieniając decyzję odmowną przyznał prawo do tego świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Odnosnie decyzji z dnia 4 marca 2020 roku organ rentowy wnosił o odrzucenie odwołania od niej. W ocenie Sądu ten wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią przepisu art. 477⁹ § 1 kpc odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Natomiast przepis §3 powyższego artykułu stanowi, że Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Wskazane przesłanki muszą być spełnione łącznie, a ciężar wykazania tych warunków spoczywa na wnoszącym odwołanie. (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 27 września 2012 roku, sygn. III AUz 73/12; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 7 sierpnia 2012 roku, sygn. III AUz 174/12; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 27 marca 2012 roku, sygn. III AUz 77/12)

W orzecznictwie podkreśla się, że dokonanie oceny, czy przekroczenie terminu było nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, pozostawione jest uznaniu sądu. (wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2006 roku, sygn. III UK 168/05 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. III AUz 12/14)

Dokonując oceny ziszczenia się drugiego z warunków, tj. czy przekroczenie terminu do wniesienia odwołania, które nie było nadmierne, nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, należy wskazać, zgodnie z poglądami wyrażonymi w nauce przedmiotu i orzecznictwie, że użyte w art. 477⁽⁹⁾ § 3 k.p.c. pojęcie „przyczyny niezależne” jest szersze od pojęcia „brak winy” w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c. W konsekwencji niektóre zachowania zawinione (w okolicznościach danej sprawy np. nieznajomość przepisów - zob. J. Gudowski (w:) T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego..., t. II, s. 723) nie wyłączają uznania przekroczenia terminu do złożenia odwołania za niezależne od wnoszącego odwołanie. (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 14 lutego 1996 roku, sygn. II URN 63/95).

Na wstępie należy wskazać, że organ rentowy wnosząc o odrzucenie odwołania powołał się tylko na datę nadania decyzji do odwołującej wskazując ją na 5 marca 2020 roku. Tej daty odwołująca, w toku procesu nie kwestionowała, jednak samo nadanie pisma nie oznacza, że organ rentowy doręczył odwołującej tę decyzję. W aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek informacji o tym, kiedy odwołująca miałaby odebrać decyzję, a tym samym, od kiedy należy liczyć miesięczny termin. Ta okoliczność obciąża organ rentowy, ponieważ to na organie spoczywało obowiązek wykazania, od kiedy ten termin powinien być liczony. Odwołująca nie kwestionowała, że miała wiedzę o decyzji, jednak nie wskazywała na termin, kiedy ją odebrała. Idąc dalej należy wskazać, że w przypadku tej sprawy ewentualnie

mogłoby dojść do około 3 miesięcznego przekroczenia terminu zakładając, że odwołująca odebrała przesyłkę około początku kwietnia 2020 roku. W ocenie Sądu nawet hipotetycznie takie przekroczenie nie jest w żadnym zakresie nadmierne. Jednocześnie wniesienie odwołania dopiero w dniu 16 lipca 2020 roku na rozprawie do protokołu nie było zawonione przez odwołującą i wynikało z przyczyn od niej niezależnych. Odwołująca mogła nie wiedzieć, że rozpoznanie odwołania od decyzji z dnia 4 marca 2020 roku nie będzie powiązane z rozpoznaniem odwołań od innych decyzji mimo, że dotyczą tego samego stanu faktycznego. Ponadto w decyzji z dnia 4 marca 2020 roku nie ma rozstrzygnięcia o odmowie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru. Wobec czego odwołująca mogła mieć przeświadczenie, że skoro odmowa prawa do tego świadczenia w wysokości 100% podstawy wymiaru będzie rozpoznawana w tej sprawie to i obejmie tę decyzję. Reasumując odwołanie od decyzji z 4 marca 2020 roku zostało wniesione z nienadmiernym przekroczeniem terminu i nadto z przyczyn niezależnych od odwołującej się. Wobec czego wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 4 marca 2020 roku był bezzasadny i podlegał oddaleniu.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania odwołania również podobnie jak odnośnie okresu od 9 października 2019 roku do 6 stycznia 2020 roku niezdolność do pracy w tym okresie była wywołana i związana z wypadkiem przy pracy w dniu 12 października 2018 roku. Wobec czego należne jest prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 7 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku nie z 75% podstawy wymiaru, ale ze 100% podstawy wymiaru ponieważ organ rentowy powinien do tego świadczenia podobnie jak do poprzednich stosować ustawę wypadkową.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.